

хоча спосіб вчинення злочину має важливе практичне значення не тільки при розслідуванні злочинів вказаної категорії, але й при попереджувальній діяльності.

Ключові слова: спосіб, злочинність, професійна злочинність, платіжні картки, банкомат.

Кравчук Д.Д. Способы преступного профессионализма в сфере незаконного использования платежных карточек связанных с вмешательством в работу банкоматов.

Важную роль для изучения преступного профессионализма в сфере незаконного использования платежных карточек связанных с вмешательством в работу банкоматов играет исследование способов совершения преступления. При этом в криминологической науке данная проблема остается одной из наименее исследованных, хотя способ совершения преступления имеет важное практическое значение не только при расследовании преступлений указанной категории, но и при предупредительной деятельности.

Ключевые слова: способ, преступность, профессиональная преступность, платежные карточки, банкомат.

Kravchuk D.D. Methods of criminal professionalism in the illegal use of payment cards associated with interference in the work of ATMs.

An important role for the study of criminal professionalism in the illegal use of payment cards relating to interfere with the ATM plays a research ways of committing a crime. Thus in criminological science specific problem remains one of the least studied, although the way the offense is of great practical significance not only in the investigation of crimes of this category, but also in preventive activities.

Keywords: way, crime, professional crime, credit cards, ATM.

Красій М.О.

ВИРОК З ТОЧКИ ЗОРУ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ, КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ТА КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ ПОЛІТИКИ

УДК 343.13

Постановка проблеми. Винесення вироку є завершальною стадією судового розгляду, а вирок є найважливішим актом правосуддя. Від рішення суду залежить доля підсудного, тому доктрина, законодавець та практика спрямовані на винесення законних, обґрунтованих та вмотивованих вироків для досягнення завдань кримінального судочинства. Важливим є також питання,

яке стосується взаємозв'язку кримінально-правової, кримінальної процесуальної та кримінально-виконавчої політик щодо винесення вироку та його відбування. Актуальним сьогодні є питання, яке стосується не тільки поняття вироку та винесення вироку, а і призначення, виконання та відбування покарання після винесення вироку.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Вагомий внесок у дослідження поняття вирок зробили такі вчені-криміналісти: Г.І. Алейніков, В. А. Бадира, С. М. Благодир, М. С. В'юник, С.Ф. Денисов, Т. А. Денисова, В. С. Дяков, К. П. Задоя, В. В. Коваленко, А. О. Ляш, Є. О. Матвієнко, Д. П. Письменний, П.В.Таргоній, Л. Д. Удалова, Е. Шевченко, С. С. Яценко, М. М. Яцишин та ін.

Метою даної статті є дослідження поняття «вирок» з точки зору кримінально-правової, кримінальної процесуальної та кримінально-виконавчої політик та аналіз норм Кримінального кодексу України (далі – КК), Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК) та Кримінально-виконавчого кодексу України (далі – КВК).

Виклад основного матеріалу. Статтею 62 Конституції України та ч. 1 ст. 17 КПК встановлено, що особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду. Презумпція невинуватості є одним із базових конституційних принципів сучасного кримінального провадження. Принцип презумпції невинуватості закріплений і у міжнародному праві ч. 1 ст. 11 Загальної декларації прав людини: «Кожна людина, обвинувачена у вчиненні злочину, має право вважатися невинною доти, поки її винність не буде встановлена в законному порядку шляхом прилюдного судового розгляду, при якому їй забезпечують усі можливості для захисту» [1], у Міжнародному пакті про громадянські і політичні права, зокрема у п. 2 ст. 14: «Кожен обвинувачений в кримінальному злочині має право вважатися невинним, поки винність його не буде доведена згідно з законом» [2], в п. 2 ст. 6 Конвенції про захист прав людини та основних свобод, в якій зазначено, що кожен обвинувачений в

скоєнні кримінального злочину вважається невинним, до тих пір поки його винність не буде встановлена в законному порядку [3]. Проаналізувавши вітчизняне законодавство та міжнародні нормативно-правові акти, можна говорити про те, що особа вважається невинуватою до тих пір, доки її вину не буде доведено стороною обвинувачення в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Відповідно до ст. 124 Конституції України, ст. 4 КВК і ст. 30 КПК констатують принцип, згідно з яким правосуддя у нашій країні здійснюється тільки уповноваженим на те державним органом – судом. Тобто кримінальне покарання може бути застосоване тільки за вироком суду, а органи і установи виконання покарань застосовують відповідні примусові заходи та заходи вправного впливу, пов'язані з виконанням обвинувальних вироків [4]. Згідно зі ст. 533 КПК, вирок або ухвала суду, які набрали законної сили, обов'язкові для осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні, а також для усіх фізичних та юридичних осіб, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх службових осіб, і підлягають виконанню на всій території України [5].

Механізм реалізації вироку як акту правосуддя набуває конкретного значення лише після набрання ним законної сили. Законна сила вироку є ефективним засобом досягнення завдань кримінального судочинства і забезпечує реальний захист прав і свобод людини і громадянина [6, с. 102]. При прийнятті вироку суд повинен враховувати тяжкість заподіяного, ступінь вини, обставини, що покращують або погіршують становище підсудного якщо вони наявні.

Кримінально-процесуальний кодекс України 1960 р. у п. 12 ст. 32 роз'яснив значення терміну вирок – «рішення суду першої інстанції про винність або невинність особи» [7]. На відміну від КПК 1960 р. КПК 2012 р. не роз'яснив поняття вирок. Доцільно було б доповнити ч. 1 ст. 3 п. 27 в такій редакції: «27) вирок – обґрунтоване та справедливе рішення суду постановлене іменем України в нарадчій кімнаті про винність або невинність особи винесене судом першої або апеляційної інстанції».

Відповідно до п. 13 постанови Пленуму Верховного Суду України: «Про виконання судами України законодавства і постанов Пленум Верховного Суду України з питань судового розгляду кримінальних справ і постановлення вироку» від 29.06.1990 р. № 5: «вирок постановлений іменем України, є найважливішим актом правосуддя і до його постановлення належить підходити з винятковою відповідальністю. Зважаючи на те, що наспіх, непослідовно, неохайно написаний вирок може викликати сумніви в його законності, обґрунтованості, і справедливості» [8].

Є. О. Матвієнко вважає, що «вирок повинен бути не тільки обґрунтованим, але й справедливим. Під справедливістю вироку розуміється встановлення дійсної вини підсудного і призначення йому покарання у суворій відповідності з тяжкістю вчиненого ним злочину і його особи» [9, с. 10].

У літературі правильно зазначається, що справедливість рішень органів розслідування, прокуратури і суду означає їх законність, обґрунтованість, вмотивованість і істинність [10, с. 10]. Відповідно до ч. 1 ст. 370 КПК «судове рішення повинно бути законним, обґрунтованим і вмотивованим». Не можемо стверджувати, що вирок повинен бути обґрунтованим і справедливим. Вбачається, що вирок повинен бути законним, обґрунтованим і вмотивованим в такому випадку він буде і справедливим.

Відповідно до ст. 373 КПК, судом ухвалюються виправдувальний або обвинувальний вироки.

Узагальнюючи теоретичні та законодавчі дефініції (ч. 1 ст. 373 КПК) поняття «виправдувальний вирок», можна дійти до висновку, що під цим поняттям потрібно розуміти – судовий акт законом визначеної форми, в якому презюмується невинуватість підсудного (обвинуваченого) та, що проголошується судом після розгляду ним кримінального провадження в тому разі, якщо у передбаченому кримінальним процесуальним законом України порядку:

- 1) не доведено, що:
 - вчинено кримінальне правопорушення, в якому обвинувачується особа;
 - кримінальне правопорушення вчинене обвинуваченим;

- в діянні обвинуваченого є склад кримінального правопорушення;

2) встановлені судом підстави для закриття кримінального провадження, якими є:

- відсутність події кримінального правопорушення;
- відсутність в діянні складу кримінального правопорушення;

- не встановлені достатні докази для доведення винуватості особи в суді і вичерпані можливості їх отримати;

- набрав чинності закон, яким скасована кримінальна відповідальність за діяння, вчинене особою;

- помер підозрюваний, обвинувачений, крім випадків, якщо провадження є необхідним для реабілітації померлого;

- існує вирок по тому самому обвинуваченню, що набрав законної сили, або постановлена ухвала суду про закриття кримінального провадження по тому самому обвинуваченню;

- потерпілий (а у випадках, передбачених КПК – його представник) відмовився від обвинувачення у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення;

- стосовно кримінального правопорушення, щодо якого не отримано згоди держави, яка видала особу;

- звільнення особи від кримінальної відповідальності;

- прокурор відмовився від підтримання державного обвинувачення (за винятком випадків, передбачених КПК) [11, с. 41].

Одним із завдань нового КПК було збільшення кількості виправдувальних вироків в судах, але новий КПК призвів до скорочення виправдувальних вироків. З чим це пов'язано?

В першу чергу це пов'язано з:

1. недостатнім висвітленням в доктрині кримінального-процесуального права питання щодо винесення виправдувального вироку;

2. прогалинами у законодавстві;

Погоджуємося з думкою А. О. Ляша, С. М. Благодира які вважають, що доцільно внести такі зміни в абзац перший ч. 1 ст. 373 КПК:

1) п. 1 ч. 1 викласти в такій редакції: «відсутнє діяння, заборонене кримінальним законом, за ознаками якого почато досудове розслідування»;

2) п. 3 ч. 1 викласти в такій редакції: «не встановлені достатні докази для доведення винуватості особи, якій оголошено про підозру, а також обвинуваченого в суді і вичерпані можливості їх отримати»;

3) ч. 6 викласти в такій редакції: «Якщо обставини, передбачені пунктами 1, 2, 3 частини першої і пунктом 2 частини другої цієї статті, виявляються під час судового розгляду, суд зобов'язаний ухвалити виправдувальний вирок» [12, с. 28].

3. недотриманням органами досудового слідства вимог, щодо всебічного, повного та неупередженого дослідження обставин кримінального провадження, що призводить до неефективності та несправедливості кримінального провадження.

При встановленні невинності обвинуваченого суд виправдує його і своїм вирокom повністю відновлює невинного у всіх правах, негайно скасовує усі обмеження, якщо вони застосовувалися під час розгляду кримінального провадження. По закінченню строку на оскарження вироку він набирає законної сили, що означає:

по-перше, виправдувальний вирок має обов'язкову силу для правоохоронних та інших органів держави та підлягає беззаперечному неухильному виконанню;

по-друге, виправдувальний вирок у відношенні особи, яка знаходиться під вартою, виконується негайно після його проголошення – обвинувачений звільняється з-під варті в залі суду;

по-третє, скасувати виправдувальний вирок не має права жоден орган держави, за винятком вищестоящего суду у випадках, передбачених законом [13, с. 1-2].

Деякі особливості має виключність виправдувальних вироків. Якщо такий вирок винесений у зв'язку з відсутністю складу злочину або не встановленням події злочину, то він виключає провадження по цій справі як щодо виправданого, так і щодо інших осіб. Якщо ж виправдувальний вирок винесений у зв'язку з недоведеністю участі підсудного у скоєнні злочину, то він діє

лише по відношенню до виправданого за цією підставою, але не розповсюджується на інших осіб [6, с. 104].

Основною причиною скорочення виправдувальних вироків є те, що суспільство не готове сприймати виправдувальні вирoki і розглядає їх як недолік кримінального судочинства; судді бояться виносити виправдувальний вирок.

Прослідковується суттєве погіршення стану додержання конституційних прав і свобод громадян, що зумовлено неефективністю та недосконалістю законодавства.

Якщо обвинувачений визнається винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, суд ухвалює обвинувальний вирок і призначає покарання, звільняє від покарання чи від його відбування у випадках, передбачених законом України про кримінальну відповідальність, або застосовує інші заходи, передбачені законом України про кримінальну відповідальність (ч. 2 ст. 373 КПК).

Виходячи із норми ч. 2 ст. 373 КПК можемо говорити про те, що існує два види обвинувального вироку:

- 1) з призначенням покарання (ст. 65 КК);
- 2) із звільненням від покарання та його відбування (Розділ XII КК).

В обвинувальному вироку суду насамперед здійснюється суспільна і правова оцінка вчиненого діяння як злочину та його осуд з боку держави. Не постановляючи вирок, держава, вочевидь, відмовляється від свого права притягнути особу, яка вчинила злочин, до кримінальної відповідальності. У зв'язку з цим виникає безліч протиріч та суперечностей щодо реалізації конституційного принципу презумпції невинуватості, невідворотності кримінальної відповідальності та покарання та ін. [14, с. 44].

Суд виносить обвинувальний вирок у разі, якщо винуватість підсудного було доведено в суді, якщо винуватість було не доведено – виправдувальний вирок.

Зважаючи на положення ст. 374 КПК, в обвинувальному вироку:

- 1) суб'єкту обов'язково має бути призначена певна міра покарання;

Відповідно до ч. 2 ст. 65 КК особі, яка вчинила злочин, має бути призначене покарання, необхідне й достатнє для її виправлення та попередження нових злочинів. Більш суворий вид покарання з числа передбачених за вчинений злочин призначається лише у разі, якщо менш суворий вид покарання буде недостатній для виправлення особи та попередження вчинення нею нових злочинів.

2) у деяких передбачених законом випадках, щодо нього може бути застосоване: а) звільнення від відбування покарання з випробуванням (ст.ст. 74–79, 104 КК); б) примусове лікування (ст. 96 КК); в) примусові заходи медичного характеру (ч. 2 ст. 20, ст. 93 КК). Окрім того, хоча про це безпосередньо не зазначено в ст. 374 КПК, на підставі обвинувального вироку неповнолітнього може бути звільнено від покарання із застосуванням примусових заходів виховного характеру (ст. 105 КК) [15, с. 233-234].

Виконання вироку є завершальною стадією кримінального процесу, в якій вирок суду, що одержав законну силу, звертається до виконання і безпосередньо реалізується рішення суду (про покарання, про відшкодування шкоди, про оправдання і звільнення з під варти тощо) та вирішуються питання, що виникають у зв'язку зі зверненням вироку до виконання і його виконанням [16, с. 416].

Обвинувальний вирок виконується після набрання ним законної сили. Виникає питання, що таке законна сила вироку?

Сутність і значення законної сили як обов'язкової умови обвинувального вироку – це специфічна ознака вироку чи рішення суду, яка створює правові наслідки:

1) обов'язковість вироку – неодмінність і безумовність виконання вироку всіма органами та особами, яким він адресований;

2) винятковість вироку – виключається можливість повторного розгляду кримінальної справи в суді стосовно однієї особи по тому самому обвинуваченню, за яким уже є вирок, що набув законної сили, чи інше рішення суду про припинення провадження у справі;

3) преюдиціальність – висновки суду в конкретному кримінальному провадженні для інших справ у межах, встановлених цим вироком, обставин є обов'язковими. Зазначені властивості

вироку, яким наділяє його законна сила, незмінні та не можуть бути порушені в процесі виконання [17, с. 134].

Вирок суду звертається до виконання тільки в тому випадку, якщо він набрав законної сили. Вирок або ухвала суду першої інстанції, ухвала слідчого судді, якщо інше не передбачено КПК, набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги. У разі подання апеляційної скарги судові рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції. Судові рішення суду апеляційної та касаційної інстанцій, Верховного Суду України набирають законної сили з моменту їх проголошення (ч. 1, 2, 4 ст. 532 КПК).

Виконання вироку здебільшого здійснюється органами виконавчої влади (державною пенітенціарною службою, державною виконавчою службою та ін.) відповідної компетенції з застосуванням норм кримінального, кримінально-виконавчого та інших галузей права [16, с. 416].

Норми кримінально-виконавчого права є похідними від норм кримінального права. Вони виконують допоміжну роль у реалізації інституту покарання, визначену у матеріальному праві. Тобто кримінальне право є базовим щодо кримінально-виконавчого, а визначення у КК поняття, завдань, мети та видів покарань мають вирішальне значення для визначення предмета правового регулювання кримінально-виконавчого права [18, с. 10-11]. Отже, кримінально-виконавча політика підпорядкована кримінально-правовій політиці, оскільки друга відповідає за призначення покарання, а перша – за виконання покарання.

Первинне коло обов'язків, які були покладені на особу обвинувальним вирокіом суду, може зазнавати змін та доповнень на підставі різноманітних положень Загальної частини КК (див., зокрема, ч. 5 ст. 53, ч. 3 ст. 57, ч. 1 ст. 58, ч. 1 ст. 62, положення розділу XII Загальної частини КК) та, навіть, деяких положень (ч. 3 ст. 37, ч. 2 ст. 42, ч. 9 ст. 59) КВК. Такі зміни можуть полягати:

а) у звільненні особи від певного обов'язку (наприклад, ст. 80 КК);

б) зміні його характеру (наприклад, ч. 1 ст. 82 КК);

в) «комбінованому» поєднанні звільнення особи від певного обов'язку та зміни характеру іншого обов'язку (ч. 2 ст. 82 КК);

г) в особливих випадках – у покладенні на особу більш суворого обов'язку (наприклад, ч. 2 ст. 78 КК) [15, с. 234].

В даному випадку чітко виражений зв'язок між нормами матеріального права і процедурою процесуального права, п. 10 ст. 537 КПК врегульовані питання, які вирішуються судом під час виконання вироку, у п. 2 ч. 2 ст. 539 КПК визначено порядок подання клопотання про вирішення питання, пов'язаного із виконанням вироку.

Висновки. Кримінально-правова, кримінальна процесуальна, кримінально-виконавча політики відіграють важливе значення у постановленні, виконанні вироку і відповідають за законне, обгрунтоване та вмотивоване винесення вироку, призначення та відбування покарання.

В нашому випадку можна говорити про взаємозв'язок цих трьох політик, такий зв'язок впливає з норм КК, КПК та КВК. Згідно норм КПК обвинувачений визнається винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, якщо суд ухвалює обвинувальний вирок і призначає покарання, або звільняє від покарання чи його відбування. Відповідно до норм КК покарання застосовується від імені держави за вироком суду, суд при винесенні вироку відповідно до положень Загальної частини КК посилається на статтю Особливої частини КК в санкції статті визначено яке покарання повинен понести засуджений. У КВК прописано, що підставою виконання і відбування покарання є вирок суду, який набрав законної сили, порядок виконання покарань визначений КВК. Кримінальна процесуальна політика відповідає за ухвалення вироку; кримінально-правова – за призначення покарання, якщо суд ухвалив обвинувальний вирок; кримінально-виконавча – за виконання призначеного покарання.

Для підвищення ефективності судочинства в Україні та розвитку національного законодавства потрібно вирішити проблему дослідження та вироблення єдиного підходу, який би поєднував новели КПК не тільки з положеннями КК, а й з положеннями КВК.

1. Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 р. № 995_015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_015
2. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 19.10.1973 р. № 995_043 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_043
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 01.06.2010 р. № 995_004 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004
4. Яцишин М. М., Таргоній П. В. Взаємодія кримінально-виконавчого законодавства з нормативними актами інших галузей права у процесі виконання покарань і ресоціалізації. [Електронний ресурс]. – М. М.Яцишин, П. В.Таргоній – Режим доступу: <http://esnuir.eenu.edu.ua/bitstream/123456789/2028/1/resoc.pdf>
5. Кримінальний процесуальний кодекс України від 26.11.2015 р. № 4651-17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
6. В'юник М. С. Законна сила вироку у кримінальному процесі / М. С. В'юник // Форум права. – 2012. – № 2. С. 102-107.
7. Кримінально-процесуальний кодекс України від 28 груд. 1960 р. № 1001-05 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1001-05>
8. Про виконання судами України законодавства і постанов Пленуму Верховного Суду України з питань судового розгляду кримінальних справ і постановлення вироку: постанова Пленуму Верховного Суду України від 29 черв. 1990 року № 5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0005700-90>
9. Матвиенко Е. А. Приговор суда и его исполнение / Е. А. Матвиенко. – Минск, Высшая школа, 1968. – 179 с.
10. Цыпкин А.Л. Очерки советского уголовного судопроизводства / А.Л. Цыпкин. – Саратов: СГУ, 1975. – 118 с.
11. Дяков В. С. Поняття та юридичне значення виправдувального вироку / В. С. Дяков // Митна справа. – 2014. – № 5(95) частина 2, книга 2. – С. 40-45.
12. Ляш А. О., Благодир С. М. Закриття кримінального провадження за новим КПК України: деякі питання / Ляш А.О., Благодир С.М. // Адвокат – 2013. – №1 (148). – С. 25-28.
13. Узагальнення судової практики Запорізької області ухвалення виправдувальних вироків за КПК України в ред. 2012 року [Електро-

ний ресурс]. – Режим доступу: http://zpa.court.gov.ua/userfiles/iz_A1.doc

14. Яценко С. С. Щодо відповідності інституту звільнення від кримінальної відповідальності конституційному принципу презумпції невинуватості: порівняльно-правовий підхід / С.С. Яценко // Вісник Верховного Суду України. – 2009. – № 7(107). – С. 43–48.
15. Задоя К. П. Юридична природа відстрочки виконання вироку за кримінальним процесуальним кодексом України 2012 року / К. П. Задоя // Кримінальний процесуальний кодекс України 2012 р.: кримінально-правові та процесуальні аспекти: тези доповідей та повідомлень учасників Міжнародної науково-практичної конференції (19–20 вересня 2013 р.). – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ. – 2013. – С. 232-236.
16. Коваленко В. В. Кримінальний процес: підручник. / В. В. Коваленко, Л. Д. Удалова, Д. П. Письменний. – К.: «Центр учбової літератури», 2013. – 544 с.
17. Шевченко Е. Законна сила як обов'язкова умова виконання обвинувального вироку / Е. Шевченко // Науковий часопис Національної академії прокуратури. – 2014. № 2. – С. 130-136.
18. Бадира В. А. Кримінально-виконавче право: навч. посібник. / В. А. Бадира, С. Ф. Денисов, Т. А. Денисова [та ін.]; за ред. Т. А. Денисової. – К.: Істина, 2008. – 400с.

Красій М.О. Вирок з точки зору кримінально-правової, кримінальної процесуальної та кримінально-виконавчої політики

У статті розглянуто вирок з точки зору кримінально-правової, кримінальної процесуальної та кримінально-виконавчої політики. Автор вважає, що потрібно вирішити проблему дослідження та вироблення єдиного підходу, який би поєднував новели КПК не тільки з положеннями КК, а й з положеннями КВК.

Ключові слова: вирок, обвинувальний вирок, виправдувальний вирок, законна сила, презумпція невинуватості.

Красій М.Е. Приговор с точки зрения уголовно-правовой, уголовной процессуальной и уголовно-исполнительной политики

В статье рассмотрено приговор с точки зрения уголовно-правовой, уголовной процессуальной и уголовно-исполнительной политики. Автор считает, что нужно решить проблему исследования и выработки единого подхода который бы совмещал новеллы УПК не только с положениями УК, но и с положениями КВН.

Ключевые слова: приговор, обвинительный приговор, оправдательный приговор, законная сила, презумпция невиновности.

Krasiy M.O. Verdict in terms of criminal-legal, criminal procedure and penal policy

In the article the verdict in terms of criminal-legal, criminal procedural and penal policy. Much attention is paid to the concept of judgment, sentencing, purpose, and fulfillment of sentence after sentence. Determined that in making sentencing court must consider the gravity caused, the degree of guilt, the circumstances that improve or worsen the situation of the defendant if available.

The author proposed to supplement paragraph 1 of Article 3, paragraph 27 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, explaining the concept of «judgment.» Proved something related to the reduction of acquittals in Ukraine.

It is noted that the court shall render a guilty verdict if the defendant's guilt has been proven in court, if guilt was not proven - acquittal.

The article shows the relationship between the substantive law and procedural law procedure, paragraph 10 of article 537 of the Criminal Procedure Code regulated the issues that are resolved by the court during the execution of the sentence in paragraph 2 of Part 2 of Article 539 of the Criminal Procedure Code defines the procedure for filing a request for the issue related to the execution of the sentence.

The author believes that research should solve the problem and to develop a common approach which would have combined the stories of the Criminal Procedure Code, not only with the provisions of the Criminal Code, but also with the provisions of the Penal Code.

Keywords: verdict, conviction, sentence of acquittal, validity, presumption of innocence.

Наконецна І.М.

ПРОБЛЕМИ КЛАСИФІКАЦІЇ КВАЛІФІКУЮЧИХ ОЗНАК ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ОСОБИ (РОЗДІЛИ II-V ОСОБЛИВОЇ ЧАСТИНИ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ)

УДК 343.2

З розвитком кримінально-правової науки спостерігається тенденція до більш широкого використання законодавцем кваліфікуючих ознак для диференціації кримінальної відповідальності та покарання. Саме це дає підстави стверджувати про необхідність їх впорядкування та систематизації, що буде сприяти детальнішому і глибшому їх вивченню.

У різні періоди розвитку кримінально-правової науки цій проблемі приділяли увагу такі відомі науковці, як О.В. Барков, О.В. Васільєвський, І.Я. Козаченко, П.В. Коробов, Т.О. Костарева,